

delse, og han har tillige fremhævet det betydelige Fremskridt, der vilde blive gjort ved det Lovforslag, der foreligger til Behandling her i Dag. Det fremgik tydelig af den ærede Ordførers Udtalelse, hvad jeg ogsaa har haft Leilighed til at erfare ved gjentagne Konferencer med ham, at det ligger ham og flere andre ærede Medlemmer af Udvalget stærkt paa Hjerte at se denne Straffelov ført igjennem i denne Session, og det er udtalt, at saavel han som flere andre ærede Medlemmer af Udvalget have strakt sig saa langt som muligt for at naae dette Maal. Jeg tror ogsaa, at der fra Krigsbestyrelsens Side er viist en bestemt Bestræbelse efter at strække sig saa langt, som det nogenlunde har været muligt, og at gjøre Alt for at kunne opnaa, at den gamle, forældede Lovgivning bliver afløst af en ny og hensigtsmæssigere. Den samme Mand besjæler mig, og jeg skal være beredt til at gjøre ethvert imødekommende Skridt, som jeg tror lader sig forsvare; men, naar man forlanger af mig, at jeg skal give mit Samtykke til Forandringer i Lovforslaget, der efter min faste og bestemte Overbevisning vilde udøve en skadelig Indflydelse paa Krigsmagten, stiller man et Forlangende, som jeg ikke kan imødekomme. Jeg støtter mig til Udtalelser fra en Masse af de militære Befalingsmænd, og jeg nævner ikke nogen Tvivl om Rigtigheden af det Standpunkt, paa hvilket jeg for Dieblirket staar. Der sker et stort og væsentligt Fremskridt ved Lovforslaget, idet det affafler alle Legemsstraffe tillands og kun som Følge af aldeles særegne Forhold bibeholder dem ombord, hvorhos denne Bibeholdelse i Regjeringsforslaget var knyttet til saadanne Betingelser, at jeg tror, ærede Medlemmer her i Salen uden Betænelighed kunde have sluttet sig dertil. Det Lovforslag, som nu foreligger til Behandling, er et Arbejde, som ikke fylder den allerseneste Tid sin Fremkomst, men Grundlaget for det er udarbejdet allerede for en hel Række af Aar siden og er udarbejdet af en af Landets anerkjendte, dygtigste Jurister, som har et nøie Kjenndskab til de militære Forhold. Det vil være i ærede Medlemmers Grindring, at man i det Forslag, som for en Del Aar siden blev udarbejdet af ham, ikke troede at kunne gaa saa vidt,

som fket er her, idet hint Forslag bibeholdt adskillige Legemsstraffe, men det er Krigsbestyrelsens, det er Krigsministerens, det er Hærens Befalingsmænds Fortjeneste, at man nu er kommen saa langt, som man er kommen. Man har sagt, at man her har bibeholdt Straffebestemmelser, som ikke findes i andre militære Lovgivninger, og man har i saa Henseende henvist til de Straffelove, der i den senere Tid ere fremkomne i Sverrig og Norge, til Straffelovene i Frankrig, Østerrig og Schweiz, og man har ment, at, naar man ikke her troede at kunne undvære de Straffe, som man der har kunnet undvære, maatte det være, fordi man ikke her havde det rette Blik paa Sagen. Man har gjort gjældende, at det dog ikke kunde antages, at den danske Befolkning var vanskeligere at holde til Tugt og Orden end de nævnte fremmede Landes Befolkning, og jeg skal villig indrømme Rigtigheden af denne Paastand; jeg sætter mine Landsmænd fuldt saa høit som noget af de nævnte Folk, men jeg siger — hvad der ogsaa blev udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Chr. Rimestad) — at man har Uret, naar man fra den Omstændighed, at de nævnte fremmede Landes Love ikke indeholde saadanne Straffe som dem, der her foreslaas, vil slutte, at disse Straffe ogsaa ubetinget kunne undværes her. Man maa undersøge, hvorledes Forholdene ere der, for deraf at se, om man virkelig kan gaa saa langt her, som man er gaaet der. Det nysnævnte ærede Medlem har oplyst, at man i den norske Straffelov har bibeholdt Bøiestrafen ombord; i den preussiske Lovgivning har man, uagtet Legemsstraffe fandtes i den oprindelige preussiske Straffelov, affafler alle Legemsstraffe med Undtagelse, af Bøiestrafen ombord og en Slags staaende Arrest, idet den Straffskyldige ombord kan bindes til Masten. Man siger, at man ikke i Frankrig har saadanne Straffe som dem, der her foreslaas, men man lægger ikke Mærke til, at Tjenestetiden der er 8 Aar; den indskrænkes vel i Reglen ved Hjemsendelse til 7 Aar, men i disse 7 Aar har man Manden til fast Tjeneste, og Forholdene der ere altsaa helt anderledes end hos os, idet man der kan anvende langvarige